

Славя да помисли! Кой ще се грижи за него, ако утре, недай Боже, старитѣ крака престанатъ да слушатъ?

Дѣдо Стаменъ загледа съ сълзливитѣ си очи внука: бледничко четиринадесетъ годишно момче. Какво ли има да се случи съ него? Старецътъ тжжно поклати глава, после запари чая, нареди върху малката масичка хлѣба, сиренето и нѣколко изсъхнали маслини.

— Славе, хайде ставай, готово е Пъкъ и съмва се вече.

— М—м...

Момчето потърка очи.

— Я вижъ, пакъ съмъ заспалъ. О — хо, сега е топличко.

— Топличко, топличко, измий се, че ела да похапнемъ.

— Дѣдо, новъ снѣгъ трупа на прозореца.

— Нека трупа, не ще ни уплаши. Дрѣвца сме скжтали доста, ти си имашъ здрави обуца, а днесъ, ако спечелимъ повече, ще ти купя онова зеленото шалче.

— Истина ли, дѣдо? Колко си добъръ? Азъ винаги ще ти помагамъ, та да не си уморявашъ много. А когато порасна, ще се грижа за тебе. Ти ще си седишъ тука на топло и само ще си пушишъ съ лулата.

Хе — хе, дано бжде така, дано бжде така, момчето ми.

Като се разсъмна добре, дѣдо Стаменъ взе брадвата, прекръсти се и излѣзе на улицата. Слави сгъна единъ чувалъ подъ мишница и побърза да догони дѣда си. Посрещна ги студениятъ фев-